

[Thor Pedersen]

Det er rigtigt, at det tager tid at acceptere en fundamentalt ændret trend i et konjunkturforløb, men det er vel, fordi det ligger i alle mennesker, at man vil være sikker på, om det nu også går så galt. Man venter vel altid, hvis det går dårligt, at på et eller andet tidspunkt stopper det, og nu må det vende og blive bedre. Det præger lovgivningsinitiativer, og det præger selvfølgelig også den virkelige verden uden for Folketinget, uden for Christiansborg, at man har et håb om, at dårlige tider er midlertidige, og at man ikke vil skyde sig selv i foden ved at være alt for restriktive på tidspunkter, hvor man måske har brug for omsætning og aktivitet.

Derfor er det ikke mærkeligt for mig, at det tager tid at vænne sig til et lavinflationssamfund. Det er ikke en byrde, som alene de professionelle aktører i den finansielle sektor har. Det er også et problem, vi har som lovgivere.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er ikke, fordi jeg skal blive ved at trække debatten med hr. Thor Pedersen ud, for jeg tror såmænd aldrig, vi bliver enige om disse spørgsmål alligevel. Men en af de ting, som f.eks. var meget længe om at slå igennem, var skattereformens virkninger, som vi, der havde vedtaget den her inde i Folketinget, jo godt kunne sige noget om. Vi vidste godt, at der ville ske noget med ejendomspriserne. Det var jo også en af begrundelserne for den. Så dér var realkreditinstitutterne for sene.

Jeg siger ikke noget om, at Folketinget ikke begår fejl. Jeg siger bare, at den finansielle sektor også har begået fejl, og at det hele ikke er noget, som er påduttet den udefra – af samfundet eller af Folketinget. Den har faktisk selv begået fejl, fordi den har foretaget forkerte investeringer.

Lad os bare tage Hafnia som et klart eksempel. Det er da fejl, det er da ikke kun konjunkturbestemt. Det er da også, fordi der har siddet nogle enkeltpersoner, der har fået lov til at jonglere alt for meget med andres penge. Det er, som om hr. Thor Pedersen mener, at det er egne penge, de pågældende mennesker sidder og jonglerer med. Det er jo i allerhøjeste grad lige så meget vores penge, som det er vores penge, når Folketinget beslutter noget. Det er det, der er det forfærdelige, og det er også der-

for, det er kedeligt, at de ikke har været sig deres ansvar bevidst.

Hvad angår problemet med mændene er jeg godt klar over, at sådan har mænd altid sagt. Mænd har altid regnet det for et useriøst argument, når kvinder har påvist, at der ikke var kvinder i ledelsen.

Dér er hr. Thor Pedersen blot fuldstændig på linie med, hvordan mænd altid har været.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

For ligesom at holde debatten på sporet skal jeg bare minde om, at der i realkreditloven står, at når man i et realkreditinstitut giver lån, har realkreditinstituttet pligt til at tage hensyn til fremtidige udviklinger i samfundøkonomien osv. – så godt man nu engang kan.

Da man vedtog skattereformen her i Folketinget i 1985 eller 1986, skrev kreditforeningernes økonomiske eksperter i stribevis af bøger og artikler – også til Folketinget – om, hvor galt det ville gå, hvor mange tvangsauktioner der ville blive, hvor mange huse de ville komme til at overtage, osv. Det, de glemte, var at sende de samme notater til direktionen eller ledelsen. I hvert fald har ledelsen aldrig nogen sinde læst dem, for først i 1989 begyndte man at rebe sejlene.

Så i en lang årrække har man haft et selvskabt problem i realkreditinstitutterne. Det kan man ikke løbe fra, hvad enten det nu er kvinder eller mænd, der sidder der. Det er et selvskabt problem, realkreditinstitutterne sidder med, for de har selv sammen med alle andre økonomiske eksperter forudset, hvilke resultater den skattereform, Folketinget lavede, ville give i løbet af nogle ganske få år.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Fru Lone Dybkjær siger, at problemet hos »realkreditens ledere« bl.a. er, at det er ikke deres egne penge, de arbejder med. Det er et problem, de har til fælles med politikerne. Jeg kunne såmænd ønske, at politikere var lige så ansvarlige med andres penge, som dele af aktørerne i den finansielle sektor er. Meget havde set meget bedre ud, hvis man hver gang havde sagt: Det er altså ikke mine penge, vi handler med; det er faktisk andres penge.